

A csodálatos kenyérszaporítás néven ismertté vált történetet mind a négy evangélista fontosnak tartotta rögzíteni. A szövegek egymás mellé helyezésével ebben az esetben is érdekes összefüggésekre és különbségekre bukkanhatunk. Elmélkedésemben azonban nem ezt teszem. Annyit azonban fontosnak tartok megállapítani, hogy bármelyik szerző szövegét vizsgáljuk, léptenyomon az alakuló ősegyház szimbólumkeresésének nyomaira bukkanunk. A szerzők Jézus kenyeret megáldó (mert a hal sosem volt eucharisztikus étel) mozdulatait és szavait igyekeznek úgy visszaadni, mintha az már az utolsó vacsora előképe lenne, s a 12 tanítványnak a kenyér szétosztásával, majd a maradék-morzsa összegyűjtésével való megbízása pedig az alakuló hierarchia feladatainak körvonalazódása.

Mivel a „ti adjatok nekik enni” felszólítás a szünoptikusok egységesen kiemelik (János ezt elhagyja), ezért mondanivalóm tekintetében őket tartom történeti szempontból a leghitelesebbnek. A szövegek egyáltalán nem beszélnek csodás szaporításról, csak kenyerek szétosztásáról. Még a többi csodatörténetre jellemző tömegámulat-záradék is hiányzik a szövegekből.

A varázslatokat elutasító Jézus szellemiségéhez közelebb áll, hogy kreatív leleményességgel oldja meg az itt aktuálisan érzékelhető kenyérgondot, ezzel egyszer s mindenkorra példát is mutatva a későbbi korok tanítványainak, hogy ők is így tegyenek. A megoldása pedig abban áll, hogy ültessék le őket kisebb csoportokba (asztaltársaságokba), amelyekben – ha ők maguk is, példát adva, előveszik tarisznyájukból és közkinccsé teszik az otthonról hozott étet –, majd nagyobb hajlandóság lesz arra, hogy mindenki más is középre tegye és megossza másokkal azt az elemőzsiát, amit ki-ki maga számára tartogatott. Ez lenne az igazi „hétköznapi csoda”, az önzetlen adás és megosztás csodája, amely minden idők kenyérgondjait, egzisztenciális gondjait kezelni tudná az egész világon.

Csizovszki Robi, Ágfalva